

« Μια ισότητα μόνο στα χαρτιά...»

Ανά τους αιώνες, η θέση της γυναίκας στην ελληνική κοινωνία έχει βρεθεί πολλάκις στο προσκήνιο, πυροδοτώντας θύελλα αντιδράσεων αναφορικά με την ορθότητα των θεσπιζόμενων νόμων.

Τα τελευταία χρόνια, οι προσπάθειες για να διαμορφωθούν

δικαιότερες συνθήκες διαβίωσης των γυναικών έχουν ουσιαστικό χαρακτήρα, με αποτέλεσμα, σε θεωρητικό επίπεδο τουλάχιστον, να εξαλείφονται οι ανισότητες των δύο φύλων. Παρόλο που άρθρα του ελληνικού Συντάγματος προβλέπουν την απόλυτη ισότητα μεταξύ άνδρα και γυναίκας, κατά πόσο αυτή εφαρμόζεται στην καθημερινότητα;

Αναντίρρητα, ο ρόλος της γυναίκας στη σύγχρονη ελληνική κοινωνία έχει αλλάξει σημαντικά. Η γυναίκα πλέον εργάζεται, είναι σύζυγος, ανατρέφει τα παιδιά της και αναλαμβάνει τη φροντίδα του νοικοκυριού. Ένας τόσο πολυσύνθετος και απαιτητικός ρόλος, πολλές φορές τής στερεί τον αναγκαίο προσωπικό χρόνο. Αν και είναι ελεύθερη να αναλάβει τους ρόλους εκείνους στους οποίους δύναται να αντεπεξέλθει, οι υποχρεώσεις τής δημιουργούν έναν ασφυκτικό κλοιό και συνεπώς συχνά παραμελεί τον εαυτό της. Και εδώ τίθεται το εξής ερώτημα: Γιατί ενώ τα δύο φύλα μπορούν να είναι εξίσου λειτουργικά προσφέροντας τις υπηρεσίες τους, ο άντρας είναι πιο εύκολο να αναρριχηθεί σε υψηλές θέσεις και να κατακτήσει τους στόχους του;

Η απάντηση πιθανότατα κρύβεται στο γεγονός ότι η ελληνική κοινωνία είναι βαθιά εμποτισμένη με την πεποίθηση ότι η γυναίκα είναι ένα ευάλωτο πλάσμα το οποίο χρίζει προστασίας και είναι πνευματικώς ανίσχυρο ώστε να ανταποκριθεί σε πόστα κύρους. Ίσως αυτή η παγίωση ακλόνητων στερεοτυπικών θέσεων να είναι η αιτία που οι γυναίκες, ιδίως τις προγενέστερες δεκαετίες, αποθαρρύνονταν να αναμειχθούν με την πολιτική σκακιέρα.

Η γυναίκα πλέον έχει κατοχυρώσει το δικαίωμα να είναι κυρίαρχη του εαυτού της. Θεωρείται ένα πλήρως αυτόβουλο και ανεξαρτητοποιημένο πλάσμα το οποίο έχει δικαίωμα στην αξιοπρεπή διαβίωση και παράλληλα δύναται να ενισχύσει το οικογενειακό ταμείο μέσω της εργασίας της. Μολονότι οι παραπάνω θέσεις κρίνονται φυσιολογικά αποδεκτές και δεδομένες, δεν εφαρμόζονται καθολικά. Χαρακτηριστικό τραγικό

παράδειγμα αποτελεί η διαπίστωση πως ένα μεγάλο ποσοστό των γυναικών έχουν δεχθεί υποτιμητική συμπεριφορά από άνδρες συναδέλφους τους ενώ οι περιπτώσεις ενδοοικογενειακής βίας, σεξιστικών επιθέσεων και βιασμών πληθαίνουν. Και όλα αυτά εν έτει 2023. Η φαινομενική θέση ισχύος που κατέχει το ανδρικό φύλο, αντικατοπτρίζει τις εσφαλμένες προκαταλήψεις που επικρατούν εις βάρος του θηλυκού. Επομένως, έχουμε να διανύσουμε πολλά χιλιόμετρα ως κοινωνία ούτως ώστε να εξασφαλίσουμε μια ουσιαστική ισότητα.

Τέλος, αξίζει να σημειωθεί η μακρά και αιματοβαμμένη λίστα στην οποία το 2022 καταγράφηκαν 17 γυναικοκτονίες στην Ελλάδα και περίπου 81.100 παγκοσμίως. Αυτή είναι η πιο φρικιαστική μορφή έμφυλης βίας και αποτελεί την πιο ωμή καταπάτηση και εξευτελισμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων με τη γυναίκα να αντιμετωπίζεται ως υποδεέστερο ον και κτήμα του εκάστοτε άνδρα. Εκείνος, θαρρεί πως είναι προφανές δικαίωμά του να της συμπεριφέρεται κατ'όπως ο ίδιος επιθυμεί, δίχως ίχνος ανθρωπιάς. Φτάνει μάλιστα στο σημείο να της αφαιρέσει ακόμα και τη ζωή της. Πώς λοιπόν μπορούμε να μιλάμε περί ισότητας όταν το φύλο ισοδυναμεί με καταδίκη;

Επιμέλεια: Βελαΐτη Κωνσταντίνα